

မောင်စိန်ဝင်း

ပုထိုးကုန်း

ဆံမြိတ်ဖြေနှံ့သာလိမ်း
ပန်းစိမ်းပန်သည်

Artist Maung Maung Thike
Graphic Zay Phyo

အခန်း (၁)

လှမ်းနေသော ခြေလှမ်းတို့ နှင့်အတူ စိတ်တို့ သည် အစိုးမရချင်။

ညနေ လေးနာရီ မထိုးခင်ကပင် ဦးတည်ရာလျှောက်သွားခဲ့သည် ။
အားလုံးကတော့ အကယ်ဒမီ ထူးချွန်ဆုပေးပွဲသို့ သွားလိမ့်မည်ဟု တထစ်ချ တွက်မှာ သေချာ၏။

ညနေ ငါးနာရီထိုးခါနီးအထိ သူ့ခြေလှမ်းတို့ က ဦးတည်ရာ မဲ့နေ၏။

ညနေ ငါးနာရီထိုးခြင်းနှင့်အတူ အလင်းရောင်က ခပ်ဖျော့ဖျော့ ဖြစ်သွားသည် ။ သူရောက်နေသော နေရာက ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင် မဟုတ်တော့။

ဒီလိုအခါမျိုးမှာ အချိန်ကြာကြာ ထိုင်လို့ ရသည့် နည်းလမ်းက တစ်ခုပဲ ရှိတော့၏။

ယမကာဘားတစ်ခုအတွင်းသို့ သူဝင်လိုက်သည် ။

ဆိုင်လေးက အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ဆူဆူညံညံ
ဖြစ်မနေခြင်းကြောင့် စိတ်ကျေနပ်မိသွားသည် ။ စားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်သည့် အချိန်မှာ ဆိုင်ဝန်ထမ်းလေးက အရိုအသေပေးရင်း သူ့ကို မေးလိုက်၏။

“ဘာသုံးဆောင်မလဲ ခင်ဗျာ”

“ဝီစကီ ရလား”

“ရပါတယ်ခင်ဗျာ၊ Black လား၊ Red လား ”

“လောလောဆယ်တော့ Black တစ်ပတ် ယူလာကွာ၊ ဆော်ဒါပါယူလာ၊ ငါ့ဘာသာ စပ်မယ်၊ ရေခဲရောနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဘာအမြည်းမှာ မလဲ ခင်ဗျ”

“ကြက်ဆာတေးတစ်ပွဲ လုပ်ပေးကွာ”

သူ့အဖြေဆုံးသည် နှင့် ဝန်ထမ်းကောင်လေးက သွက်လက်စွာ ထွက်သွား၏။ ဆိုင်အတွင်း ဖွင့်ပြထားသော တီဗွီတည့်တည့်ရှေ့တွင် သူရောက်နေ၏။ နိုင်ငံခြားစတိတ်ရှိုးခွေကို ဖွင့်ပြထား၏။

ဝီစကီကို သေချာစပ်ပြီး သူတစ်ဦးသောက်သည် ။ ရှုတသော အရသာ နှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ နွေးထွေးသွား၏။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ မူးယစ်ခြင်းကိုသာ အဖော်ပြုသင့်သည် ပဲ။

“အဲဒီအခွေကြီး ပိတ်လိုက်ကွာ၊ ငါးနာရီဆယ့်ငါးရှိနေပြီ၊ အကယ်ဒမီပေးပွဲ စလောက်ပြီ”

တစ်ဖက်ဝိုင်းမှ အသံကြောင့် သူ တုန်လှုပ်သွားသည် ။

တီဗွီဖန်သားပြင်ပေါ်ကို အကြည့်ရောက်သည့်အခါမှာ တော့ အကယ်ဒမီပေးပွဲကို တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်နေခြင်းကို မြင်ရတော့၏။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည် ။ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ သူ တစ်ယောက်ကလွဲလို့ အားလုံးနီးပါးက ဒီအစီအစဉ် စိတ်ဝင်စား နေမည်ပဲလေ။

“လွင်မိုး တွေ့လား၊ သူ့မိန်းမနဲ့ အတူတူလာတာ”

“နန္ဒာလှိုင်ကွ၊ သဇင်ပန်းတွေ ပန်လာတယ်၊ ဒီပြင် မင်းသမီးတွေလည်း သဇင်ပန်းတွေ ပန်ထားပါတယ်ကွာ”

ဆိုင်အတွင်းမှ လူများက အကယ်ဒမီပေးပွဲကို စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။ သူကတော့ ဝိစကီထပ်မှာ ပြီး သောက်ကောင်းအောင် စပ်နေလိုက်သည် ။ တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ တီဗွီဖန်သားပြင်ကို သူ့အကြည့်ရောက် ဖြစ်၏။

“ကြော်ငြာက ဝင် လာပြီကွာ”

“ဒါကောင်းတာပေါ့ကွ၊ ကြော်ငြာဝင်လာတဲ့ အချိန်မှာ ငါတို့ သောက်လို့ ရတာပေါ့၊ ငါတို့ အတွက် အဆင်တောင်ပြေသေးတယ်”

စကားသံကို နားထောင်ရသည် မှာ ရေချိန်ကိုက်လှ ဖြစ်နေကြောင်း သိသာ၏။ ကြားရသောစကားကြောင့် သူပါ ရောယောင်ပြီးဖြစ်သေး၏။

“မိုးလေး လာပြီ၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး မိုးအေးအောင်ကွ၊ ငါ့အသည်းလေး လာပြီ၊ လှလိုက်တာကွာ၊ သဇင်ပန်းတွေ ဝေနေတာပဲ”

“မင်းကသာ အသည်းလေးလုပ်နေ၊ သူက တွဲပြီးလာတာ၊ ရုပ်ရှင်နယ်ထဲကတော့ မဟုတ်ဘူး ကွ”

ကြားရသော စကားသံများကြောင့်ပင် မိုးကို သူကြည့်ဖြစ်သည် ။ လှပတင့်တယ်နေသော မိုးကို တွေ့၏။ ဒီအနီးအနားက လူတွေကတော့ သူ့ကို သိကြမှာ မဟုတ်ပေ။ မိုးကို စိုက်ကြည့်နေဖြစ်သော သူ့အကြည့်တွေကိုလည်း နားလည်ကြမည်မထင်ပေ။ မိုးနှင့် အတူတူ တွဲလာသော ကိုကောင်းမြတ်ကို သူက သိနေသည် ။ မိုး နောက်ဆုံးတွဲပြီး တရားဝင်ယူမည်ဟု သတင်းကြီးနေသော အောင်မြင်နေသော စီးပွားရေး လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

“ဒီမင်းသမီးက လှလည်း လှတယ်၊ သရုပ်ဆောင်လည်း တော်ပါတ

ယံ၊ ဒါပေမဲ့ အနံ့ကတော့ ခဏခဏ ထွက်တယ်၊ ဟိုတစ်လောလေးက တောင် ရုပ်ရှင်မင်းသား တစ်ယောက်နဲ့ ဘာလိုလို ကြားသေးတာ မဟုတ်လား”

“ဒီလောကအဖို့ တော့ ဒီသတင်းတွေက မဆန်းတော့ပါဘူးကွာ၊ ဘာပဲပြောပြော ဒီနေ့မှာ ငါ့မင်းသမီး အကယ်ဒမီရဖို့ က အရေးကြီးတယ်ကွာ”

ငါ့မင်းသမီး အကယ်ဒမီရဖို့ အရေးကြီးတယ်ဆိုသော စကားက သူ့ရင်ကို တည့်တည့်ကြီး လာထိ၏။

မိုးက ကိုမြတ်ကျော်နှင့် တွဲလာရင်းက သတင်းသမားများ အမေးကို ဣန္ဒြေရရပြန်ဖြေသည် ။

ဦးလေးကျော်ကို ကပ်ပြီး မိုး ဘာတွေမေးသည် မသိ။ ဦးလေးကျော်ကလည်း ခေါင်းခါပြ၏။ ပြီးတော့မှ မိုးတစ်ယောက် ပရိသတ်ထဲကို မျက်စိ ကစားကြည့်၏။ သူ့ကိုရှာနေတယ်ဆိုတာကို ရိပ်စားမိလိုက်သည် ။

“မိုးအေးအောင် အကယ်ဒမီရရင် “ပန်းစိမ်းပန်သည် ”ဆိုတဲ့ ကားနဲ့ပဲ ရမှာ ကွ၊ အဲဒီကားက ဒရမ်မာကားပဲ၊ အဲဒီကားမှာ မိုးအေးအောင် အရမ်းကောင်းတာ၊ စာနယ်ဇင်းတွေကတော့ တစ်ပေးနေကြတာ အားလုံးလိုလိုပဲ ”

“ပန်းစိမ်းပန်သည် ” ဆိုသော ရုပ်ရှင်ကားကြီးကို ရိုက်သည့် ဒါရိုက်တာက အခြားသူမဟုတ်၊ ဦးလေးကျော်ပင်ဖြစ်သည် ။ ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်းကတော့ သူပင်ဖြစ်သည် ။ တကယ်တော့ “ပန်းစိမ်းပန်သည် ” ကားကြီးက သူ့နှလုံးသားနှင့် ရင်းပြီးရေးလိုက်သော ဇာတ် ဖြစ်၏။ သူနှင့် မိုးတို့၏ အကြောင်းအရာတွေက ပန်းစိမ်းပန်သည် နှင့် အများကြီး သက်ဆိုင်နေ၏။ ဆော်ဒါမစပ်မိသည် လားမသိ။ သူသောက်လိုက်မိသော ဝီစကီ

က အတော်လေးပြင်းနေ၏။

သူ့အာရုံသည် လည်း မူးဝေနေပြီ။ မိုးနှင့်ပတ်သက်ခဲ့သော အဖြစ်အ
ပျက်တို့ ကို ပြန်တွေးရင်းက ရင်မှာ အလိုလို ဝမ်းနည်းလာရသည် ပဲ။

★

ချစ်သူနမ်းဖို့

ပန်းတို့ ဝေပြီ...။

ဆံမြိတ်ဖြေနှံသာလိမ်း

ပန်းစိမ်းပန်သည် ...။

ကိုယ့်ဥယျာဉ် အနုသယ

သမုဒယ ဘဝရာသီ

ခဏယာယီတောင်မှ စိမ်းပန်းမပွင့်...။

မကြွေဘဲ ရင့်လေတဲ့

“ကြေကွဲ” ပွင့်အလွမ်း အင်္ဂုသစ်တွေက

ပန်းခြံဖြစ်ကာ ဝေ..ဝေ..ဝေရဲ့

ရေ...မြေ...လေ...ရင်အရပ်ဆီက

ခင်တတ်တာ အစပျိုးခဲ့တဲ့

မျိုးစေ့ပင်ရင့်...။

★

ဒါရိုက်တာ ကျော်သစ်လူခေါ် ဦးလေးကျော်မှာ ဖေဖေ ညီအရင်း ဖြစ်၏။ ဦးလေးကျော်က အီကိုဖြင့် ဘွဲ့ရပြီးသူဖြစ်သည် ။ ရုပ်ရှင်ကို ဝါသနာကြီးသည် ။ မီးထိုး၊ မှန်ထိုး၊ မှတ်တမ်းရေး အစုံလုပ်ခဲ့ပြီးမှ အောက်သက်ကျေကာ ဒါရိုက်တာ ဖြစ်လာသူ ဖြစ်၏။ သူ ဆယ်တန်းဖြေပြီးသော နှစ်မှာ ပင် ဦးလေးကျော်က ရိုက်ကွင်းများ ဆီသို့ ခေါ်တော့သည် ။

“အစ်ကိုကြီး ကိုသော့်ကို ဒီတိုင်းထားလို့ တော့ မဖြစ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်နားမှာ ခေါ်ထားချင်တယ်၊ ကိုသော်လည်း စိတ်မလေဘူး၊ သူ့အတွက်လည်း ဝင်ငွေလေး ဘာလေးရတာပေါ့”

ဦးလေးကျော်စကားကို ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ သဘောတူ ခေါင်းညိတ်၏။ မေမေကတော့ ဦးလေးကျော်ကို ကျေးဇူးတင်စကားတွေ ရွန်းရွန်းဝေအောင် ပြောတော့သည် ။

“အစ်မလည်း ကိုသော့်အတွက်ပဲ ပူနေရတာ၊ သားလေးတစ်ယောက်တည်း ရှိတာဆိုတော့ အမြဲပူနေရတာ၊ မောင်ကျော်ခေါ်ထားမယ်ဆိုတော့ ပိုကောင်းတယ်၊ ကိုသော်က ရုပ်လေးဘာလေးရှိတော့ မင်းသားဖြစ်အောင် မောင်ကျော်ပဲ တာဝန်ယူပေတော့”

“မင်းသားတော့ သား မဖြစ်ချင်ပါဘူးမေမေရာ”

သူ့စကားကြောင့်ပင် ဦးလေးကျော်က မေးခွန်းထုတ်၏။

“မင်းက ဘာဖြစ်ချင်တာတုန်း ကိုသော်”

“ဇာတ်ညွှန်းရေးတဲ့ သူတို့ ၊ ဒါရိုက်တာတို့ ဖြစ်ချင်တာ ဦးလေးကျော်”

“သားလေးပြောတာ ဟုတ်တယ် ညီလေး၊ ကိုသော်က စာတွေဘာတွေ ဖတ်တယ်၊ မင်းခြေရာကို သူနင်းအောင် မင်းပဲ ပညာကုန် သင်ပေးပေတော့”

သူကိုယ်တိုင်ကပဲ နိမိတ်ကြိုဖတ်ခဲ့ခြင်းကြောင့်လားမသိ။ ဦးလေးကျော်ကို ကူရင်း ရိုက်ကွင်းများ နှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည့်တိုင် သရုပ်ဆောင်ခြင်း အလုပ်ကို ဝါသနာမပါခဲ့ပေ။ ယုတ်စွအဆုံး တစ်ခန်းတလေတောင်မှ ဖြတ်လျှောက်နေရာမှာ သူမဝင်ခဲ့။

မီးထိုးပေးရမလား၊ မှန်ထိုးပေးရမလား၊ အခြားရှုတင်ကိစ္စများကိုသာ သူဝင်လုပ်ပေးဖြစ်ခဲ့၏။ ဦးလေးကျော်အတွက် အားကိုးရသလို အခြားရုပ်ရှင်နယ်ပယ်သားများ နှင့်လည်း သူ ရင်းနှီးခဲ့၏။

အခုဆိုရင်... ဝတ္ထုတစ်အုပ်ကို သူ့လက်ထဲအပ်ပြီးနောက် ရိုက်မည့် ကားအတွက် ဇာတ်ညွှန်းပင် ဦးလေးကျော် ခွဲခိုင်းနေပြီ ဖြစ်၏။

“ကိုသော်လေး ဇာတ်ညွှန်းရေးနေတာလား”

အခန်းစဉ်တွေ ခွဲနေတုန်းမှာ ပင် သူ့အနားသို့ မိတ်ကပ်ဆရာ ဥမ္မာရောက်လာ၏။

“ဟုတ်တယ် ဥမ္မာ၊ ဦးလေးကျော်တို့ ရိုက်နေကြတုန်းလား”

“မင်းသားတော့ အခုထိ ရောက်မလာသေးဘူး၊ ဒီပြင်အခန်းတွေကို ရိုက်နေကြတာ”

“တော်ကြာ မင်းသမီးလိုက်ရှာနေဦးမယ် ဥမ္မာ”

“မင်းသမီးက အခုမှ စရိုက်နေတုန်းပဲ၊ ကိုသော်နဲ့ စကားပြောချင်လို့ တမင်ထွက်လာတာ၊ ဦးလေးကျော် အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း ထွက်လာရတာ၊ မင်းသမီးက ကိစ္စမရှိဘူး၊ ကိုသော့်ဦးလေးကျော်ကိုသာ ကြောက်ရတာ”

“အတ္တပြယုဂ်များ ”ဆိုသော ဗီဒီယိုဇာတ်သိမ်းခန်းကို ဒီနေ့အပြီးရိုက်ရမှာ ဖြစ်သည် ။ ဦးလေးကျော်၏ မူလဇာတ်သိမ်းအတိုင်းရိုက်ပါက ဒီရက်မတိုင်ခင် ပြီးစီးနေမှာ သေချာ၏။ ဦးလေးကျော်က ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို အားမရသောကြောင့် သူ့စိတ်ကူးဖြင့် ထပ်ဖြည့် ရိုက်ကြခြင်း ဖြစ်သည် ။

သူ့စိတ်ကူးဆိုခြင်းထက် သူ့သူငယ်ချင်း သူရ ပြောပြသော အကြောင်းကို အနုပညာမြောက်အောင် ထပ်ဖြည့်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

“နေ့ဝက်ကျိုးနေပြီ၊ မင်းသားက အခုထိ ရောက်မလာသေးဘူးလား ဥမ္မာ”

“ဒါကြောင့် ဥမ္မာပြောပြောနေရတာပေါ့၊ ကိုသော့်မျက်နှာပေါက်၊ ကိုယ့်လုံးကိုယ်ထည်က တကယ့်မင်းသားရုပ်ပဲ၊ သော်ဇင်ဆိုတဲ့ နာမည်က ဘယ်လောက်လှလဲ၊ ဦးလေးကလည်း တကယ့်ကို နာမည်ကြီးဒါရိုက်တာ၊ သူများ တွေဆိုရင် နာမည်ကြီးချင်လွန်းလို့ ဟိုကပ်ရ၊ ဒီကပ်ရနဲ့ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံလည်း အများကြီး အကုန်ခံရတာ”

“ကဲပါ ဥမ္မာရယ်၊ ကျွန်တော့်ဇာတ်ညွှန်းစာရွက်တွေ သိမ်းလိုက်ဦးမယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ အပြင်သွားစရာ ရှိသေးတယ် ဥမ္မာ”

ဇာတ်ညွှန်းစာရွက်တွေကို ဖိုင်တွဲ တွဲစဉ်မှာ ပင် သူတို့ နားသို့ မြေထွေးငယ် ရောက်လာ၏။

“ဥမ္မာရေ မင်းသမီးက ခေါ်ခိုင်းလိုက်လို့ ”

“ဟုတ်ရဲ့ လား မြထွေးငယ်ရယ်”

“ဟုတ်တယ် ဥမ္မာ၊ မင်းသားက ညနေ သုံးနာရီလောက်မှ ရောက်မယ်လို့ ဖုန်းလှမ်းဆက်တယ်၊ ဦးလေးကျော်က စိတ်ညစ်ပြီး အားလုံးကို ထမင်းစားခိုင်းလိုက်ပြီ”

မြထွေးငယ် အကျိုးသင့် အကြောင်းသင့် ရှင်းပြတော့ ဥမ္မာထွက်သွား၏။

“မြွေပူရာကင်းမှောင့် ဆိုသလို ဖြစ်နေပြီထင်တယ် ကိုသော်၊ ထွေးငယ်အမေကလည်း အခုမနက်မှ ဆေးရုံတင်လိုက်ရတာ၊ ထမင်းစားပြီးရင် ဆေးရုံသွားဖို့ ကိုတောင် သွားဖို့ ခက်နေပြီ”

“ဦးလေးကျော်ကို ငါပြောပြထားပြီးပါပြီ ထွေးငယ်ရာ၊ ထွေးငယ်ကိစ္စက တကယ့်ကို သေရေးရှင်ရေးပဲ ဥစ္စာ၊ အားလုံးက ထွေးငယ်ကို မှီခိုနေရတာ မဟုတ်လား၊ အငယ်မနှစ်ယောက်က ထွေးငယ်ကို ဆေးရုံကနေပြီး မျှော်နေမှာ သေချာတယ်၊ မင်းသားကသာ တမင်ညစ်ပြီး ညနေပိုင်းကို အချိန်ရွှေ့လိုက်တာ၊ ဒါကို ဦးလေးကျော် သဘောပေါက်မှာ ပါ၊ နင့်ကို ဆေးရုံပို့ပြီးတာနဲ့ ငါလည်း ကျူရှင်ပြေးတက်ရဦးမှာ ”

“ကိုသော်တောင် အဝေးသင် တတိယနှစ်ရောက်သွားပြီနော်၊ ထွေးငယ်တို့ ကတော့ အနုပညာပိုးကပ်နေတာနဲ့ ဒီလောကထဲမှာ ကျင်လည်နေရတာ”

သူ့ကိုကြည့်ပြီး ထွေးငယ် ပြော၏။

မြထွေးငယ်က ရုပ်ရည်ရှိပြီး သရုပ်ဆောင်လည်း ကောင်း၏။ မြထွေးငယ်ကို သူရော၊ ဦးလေးကျော်ကပါ ပထမမင်းသမီး ဖြစ်စေချင်ကြသည် ။ မြထွေးငယ်တစ်ယောက် မင်းသမီးကံ ပါမလာ၍

လား မသိ။ ကျရာဇာတ်ရုပ်တွင် သာ ကြုံသလိုမျိုး သရုပ်ဆောင်ရင်း ရုပ် တန့်နေရလေ၏။

ရှုတင်အဖွဲ့သားများကတော့ သူ့အုပ်စုလေးတွေနှင့်သူ ထမင်းစားဖို့ ပြင်ဆင်နေကြ၏။ မင်းသမီးကတော့ ရိုက်ကွင်းအနားရသွားပြီဖြစ်သဖြင့် အပြင်သွားဖို့ ပြင်ဆင်နေသည် ။

ဦးလေးကျော်ကတော့ ထမင်းစားဖို့ သူနှင့် မြထွေးငယ်ကို စောင့်နေ ရှာ၏။

“စိတ်ဓါတ်ကျစရာတွေ ဖြစ်တာတော့ အမှန်ပဲ ကိုသော်ရေ၊ ဒီနေ့အဖို့ အလုပ်ဆက်လုပ်ဖို့ ကို မနည်း စိတ်ရှည်ရှည်ထားရတာ”

စားပွဲဝိုင်းမှာ ထိုင်ထိုင်ချင်းမှာ ပင် ဦးလေးကျော် ညည်းတော့၏။ မြ ထွေးငယ်ကတော့ ထမင်းစားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်နေ၏။

“မင်းသားက ဒီနေ့ အပြီးရိုက်ပေးမယ်လို့ ကျွန်တော့်ကို သေချာပြော တာပဲ ဦးလေးကျော်”

“ဒီနေ့ဆိုတာ ညနေ သုံးနာရီ၊ လေးနာရီကို ပြောတာနေမှာ ပေါ့ ကို သော်ရေ၊ ဒီနေ့ည ဆယ့်နှစ်နာရီ မထိုးခင် ပြီးမှာ တော့ သေချာတာပေါ့၊ ကဲ ထမင်းစားကြ၊ ပြီးရင် မင်း ထွေးငယ်ကို ဆေးရုံလိုက်ပို့ပေးရမှာ မဟုတ်လား၊ ပြီးရင် မင်း ကျူရှင်တက်စရာလည်း ရှိသေးတယ်”

မြထွေးငယ်က သူ့ကို မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ကြည့်၏။

မြထွေးငယ်အကြည့်ကို သူသဘောပေါက်၏။ ဦးလေးကျော် စိတ်အိုက်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ဆေးရုံသွားဖို့ နောက်တွန့်နေဟန်တူသည် ။

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးကျော်၊ ထွေးငယ်နဲ့ ဆေးရုံသွားပြီးမှ ကျူရှင်သွားမှာ ၊ ကျူရှင်အပြန် ထွေးငယ်ကို ဝင်ခေါ်ပြီး ရှုတင်ကို ပြန်

လာခဲ့မယ်၊ ဒီနေ့တော့ ဇာတ်သိမ်းပြီးအောင် ညတစ်ဂျူတီ ဆက်ရမယ် ထင်တယ်”

“အမေ့ဆီကို ဒီက ကိစ္စပြတ်မှ ပဲ သွားတော့မယ် ကိုသော်၊ ကိုသော့် ဘာသာ ကျူရှင်သွားလေ”

မြထွေးငယ်က အားနာစကား ဝင်ပြော၏။

ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဦးလေးကျော်က ငြင်းဆိုလိုက်သည် ။

“ထွေးငယ်အမေက တကယ် ဆေးရုံတက်ရတာပဲ၊ ကိုသော်နဲ့ ဆေးရုံ ကို လိုက်သွားရမှာ ပေါ့၊ ဦးလေးကျော်က ဒါရိုက်တာပါ ထွေးငယ်ရာ၊ ထွေးငယ်သွားရမယ့်ကိစ္စက ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအဖွဲ ကိုယ်ရေးကိုယ် တာကိစ္စမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဦးလေးကျော် နားလည်ပေးရမှာ ပေါ့၊ ဖြစ်နိုင်ရင် ဦးလေးကျော်ပါ ဆေးရုံကို လိုက်သင့်တာ ”

ဦးလေးကျော် သဘောထား ပြည့်သည် ဆိုတာကို မြထွေးငယ် သိ၏။

မြထွေးငယ်၏ မိသားစုအခြေအနေကိုလည်း ဦးလေးကျော် သိထား ၏။ မြထွေးငယ်က မိသားစုထဲမှာ အကြီးဆုံး။ ဖခင်အုပ်ထိန်းမှုမရှိသော မြထွေးငယ်တို့ တစ်မိသားစုလုံးသည် မြထွေးငယ်၏ ဝင်ငွေဖြင့် ရပ်တ ည်နေရတာကို သူရော ဦးလေးကျော်ပါ သိနေကြ၏။

★

“ဒါကဘာလုပ်ဦးမလို့ လဲ ကိုသော်ရယ်”

ကားဆရာကို စတိုးဆိုင်ရှေ့မှာ သူအရပ်ခိုင်း၏။ သူဘာလုပ်တော့မ ည်ဆိုတာကို မြထွေးငယ်က သိနေ၍ သတိပေးစကားဆို၏။

“နင်ကားပေါ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ကျန်ခဲ့စမ်းပါ ထွေးငယ်ရာ”

မြထွေးငယ်ကိုပြောပြီး စတိုးဆိုင်ထဲ သူဝင်ခဲ့သည်။ ။

လူနာအတွက် ဝယ်သင့်သည် များကိုဝယ်ပြီး သူကားပေါ် ပြန်တက်သည်။ ။

မြထွေးငယ်က သူ့ကိုကြည့်ပြီး အားနာနေပုံရသည်။ ။

“ဒုက္ခရှာလို့ ကိုသော်ရယ်”

“လုပ်မနေနဲ့ ထွေးငယ်၊ ဦးလေးကျော်က နင်အားနာတတ်မှန်းသိလို့ ငါ့လက်ထဲကို ပိုက်ဆံတမင် ထည့်ပေးလိုက်တာ၊ ဒီပစ္စည်းတွေတင် မကဘူး၊ ဦးလေးကျော်ပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံရယ်၊ ငါပေးမယ့် ပိုက်ဆံတွေကို နင် ယူကိုယူရမယ်”

အကျပ်ကိုင်ပြီး မြထွေးငယ်ကို ပြောရသည်။ ။

ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင် မြထွေးငယ်က ယူမှာ မဟုတ်ပေ။

ဒီအမှုအကျင့်လေးတွေကြောင့်ပင် မြထွေးငယ်အပေါ် သူ ခင်နေခြင်း ဖြစ်၏။ မြထွေးငယ်ကိုလည်း ဒီပတ်ဝန်းကျင်လေးများ တစ်ခုခု အတိမ်းအချော် ဖြစ်မသွားအောင်လည်း သူရော ဦးလေးကျော်ပါ စောင့်ရှောက်ပေးနေခြင်း ဖြစ်၏။

မြထွေးငယ်က သရုပ်ဆောင်ခြင်းကို တကယ် ဝါသနာပါပြီး အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေသည့် မိန်းကလေးဖြစ်သည်။ ။

လူတိုင်းကတော့ မင်းသမီးပဲ ဖြစ်ချင်ကြသည် ပေါ့။ မင်းသမီးမဖြစ်သော်လည်း ကျရာဇာတ်ရုပ်မှာ အနုပညာမြောက်အောင် မြထွေးငယ် သရုပ်ဆောင်ရရှာ၏။

ရှုတင်ကို ဆေးရုံတင်ရကြောင်း ဖုန်းဆက်သည် နှင့် သူတို့
ရောက်သွားချိန်က နှစ်နာရီခွဲလောက် ကွာ၏။

မြထွေးငယ်၏ ညီမလေးနှစ်ယောက်က မြထွေးငယ်ကို မြင်ရ၍ အ
တော်လေး အားရသွားပုံရသည် ။ အငယ်မလေးဆိုရင် ဟန်မဆောင်နိုင်
ဘဲ မျက်ရည်ပင် ဝဲနေ၏။

“မမ မေမေကတော့ မောနေသေးတယ်၊ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာကို
တော့ သေသေချာချာ မသိရသေးဘူး”

သမီးရောက်လာမှန်းသိတော့ မြထွေးငယ်အမေက မျက်လုံးလေး ဖွ
င့်ကြည့်၏။

“သမီးက အမေ့ဘေးမှာ အချိန်ပြည့် မနေနိုင်ပေမယ့် ညီမလေးတို့ နှ
စ်ယောက် ရှိနေကြတာပဲ၊ အမေ နေကောင်းအောင်သာနေ၊ ဒါမှ ဆေးရုံ
က မြန်မြန်ဆင်းရမှာ ”

“ဟုတ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒါတောင် ဦးလေးကျော်က ကားရိုက်ခဏနား
တုန်း ကျွန်တော်တို့ ကို လွှတ်လိုက်တာ၊ ဒေါ်ဒေါ် ဘာမှ အားမငယ်နဲ့
နော်၊ အချိန်ရတာနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်ဆီကို ကျွန်တော်တို့ လာမှာ ပါ”

သူ့စကားကို အသိအမှတ်ပြုသည့်အနေဖြင့် မြထွေးငယ်အမေက
ခေါင်းညိတ်ပြ၏။ မြထွေးငယ်က လူနာကို ခြေဆုပ်လက်နယ်ပြုစုရင်း
က သူ့ကိုပြော၏။

“ကိုသော် သွားရင်သွားတော့လေ၊ ကျူရှင်မမီဘဲ နေဦးမယ်၊
ကျူရှင်ပြီးရင် ထွေးငယ်ကို ဝင်ခေါ်ပေါ့”

နာရီကို လှမ်းကြည့်တော့မှ နောက်ကျနေမှန်းကို သူသတိရသွား၏။

လူနာနှင့် မြထွေးငယ်တို့ ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဆေးရုံမှ သူထွက်လာခဲ့ရ

သည်။

*

ဆေးရုံမှ နေပြီး လှည်းတန်းသို့ သူ အငှားကားဖြင့် လာရသည် ။ သူ အခန်းဝသို့ ရောက်ချိန်မှာ တော့ ဆရာ စာသင်ကောင်းချိန်နှင့် တည့်တည့်တိုးတော့၏။

ဆရာ့ကိုခွင့်တောင်းဟန်ပြပြီး နောက်ဆုံးတန်းခုံအလွတ်မှာ သူဝင်ထိုင်လိုက်သည် ။

တကယ်တော့ သူတစ်ယောက်တည်း နောက်ကျတာတော့ မဟုတ်။ စာအုပ်တွေ ထုတ်နေဆဲမှာ ပင် သူ့ထက်နောက်ကျသော သူငယ်ချင်းသူရက ရှိုးအပြည့်ဖြင့် သူ့အနားမှာ ဝင်ထိုင်၏။

“ငါနောက်ကျသွားတယ် သော်ဇင်ရာ၊ ဟိုလူလည်မလေးတွေ ဗိုလ်ကျတာကို ခံနေရလို့ ၊ စာသင်တာ တော်တော်လေး ကြာသွားပြီလား”

“ငါရောက်တာလည်း သိပ်မကြာသေးဘူး သူရ၊ ငါကအလုပ်ရှုပ်နေလို့ မင်းကို အားကိုးရမလားမှတ်တယ်၊ မင်းက မိန်းကလေးတွေကိစ္စနဲ့ ပိုပြီး ငါ့ထက်တောင် အလုပ်ရှုပ်နေသေးတယ်”

အ ဝေ သ င် မှာ ဓါတုဗေဒဘာသာရပ်ချင်းတူကြပြီး ပထမနှစ်ကတည်းက ကျူရှင်တက်လာကြသူချင်းမို့ သူရနှင့် အတော် ရင်းနှီးနေ၏။

ဆရာ၏ စာသင်ခြင်းကို သူရတစ်ယောက် အာရုံဝင်စားနိုင်ခြင်း မရှိ

သေးပေ။ အခန်းတွင်းမှ ကောင်မလေးများကို မျက်စိကစားလိုက်သေး၏။ ဒီလို အကျင့်စရိုက်တွေနှင့် ပြည့်စုံသူကို သူရဟု ခေါ်ဆိုရမလို ဖြစ်နေ၏။

မိဘတွေက ငွေကြေးပြည့်စုံပြီး မိုးကုတ်မှာ နေသည် ။ သူရကတော့ ဆယ်တန်းပြီးကတည်းက ရန်ကုန်မှာ အိမ်ဝယ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း ထင်တိုင်းကြနေသူ ဖြစ်၏။ သူ့ထက်စာရင် သူရက ဒီခေတ်ကောင်မလေးတွေနှင့် ပိုပြီး ရင်းနှီး၏။ သူရပြောပြောပြတတ်သော အချို့အကြောင်းရာလေးများ သည် သူ့အတွက်တော့ ဇာတ်လမ်းလေးတွေ အမြဲရတတ်နေ၏။

စာသင်ခြင်း ပြီးဆုံးတော့ ထုံးစံအတိုင်း လှည်းတန်းထိပ်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ဖို့ သူရ ပြောလာ၏။

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်ကြမယ် သော်ဇင်၊ မင်းဆီက အကူအညီတစ်ခုကို ငါ မဖြစ်မနေ လိုချင်တယ်”

“ဒီနေ့တော့ ငါဆိုင်မထိုင်တော့ဘူး သူရ၊ ငါဆေးရုံ ဝင်စရာရှိသေးတယ်၊ ရိုက်ကွင်းကို လေးနာရီအရောက် ပြန်သွားရမှာ ၊ အခုတောင် သုံးနာရီ ထိုးနေပြီ”

“ဒါဆိုရင် ငါမင်းနောက်ကို လိုက်မှ ဖြစ်မယ်၊ ငါ့ကားနဲ့ သွားမှာ ပဲဥစ္စာ၊ လမ်းမှာ မင်းကို ငါကြုံလာရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြမှ ဖြစ်မယ်၊ ပြီးရင် မင်းဆီက အကူအညီရမှ လည်း ဖြစ်မယ် သော်ဇင်”

သူရတစ်ယောက် ဘာအတွေ့အကြုံတွေကို ရင်ဖွင့်ပြီး ဘာတွေ အကူအညီတောင်းချင်သည် မသိပေ။ သူငြင်းဆိုနေသည့်ကြားက သူရ အောက်ကျို့ခံနေ၏။

“ဒါ ဆိုရင်တော့ ပြီးရော သူရ၊ မင်း ဆေးရုံကို လိုက်ပို့ပေးရင်း ပြောပြပေါ့၊ ငါနားထောင်ပေးမယ်”

“နားထောင်ရုံတော့ မလုပ်နဲ့ လေ သော်ဇင်၊ အကူအညီပါ ပေးရမှာ ”

“အေးပါ၊ ငါကူညီနိုင်မယ့် ကိစ္စမျိုး ဆိုရင်တော့ ငါကူညီမယ်၊ ဒီနေ့ တော့ ငါအချိန်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး နော် သူရ”

“အေးပါကွာ၊ ဒီနေ့အဖို့ ငါ့ကို ကူညီမယ်ဆိုတဲ့ ကတိမျိုး ငါရရင်တော် ပြီ သော်ဇင်”

သူရတစ်ယောက်တော့ အတော်လေးကို ချော့ချော့မော့မော့ဖြင့် သူ့ ကို သိမ်းသွင်းနေပြန်၏။

*

“ငါတော့ ငါ့အတတ် ငါစူးပြီလို့ ပြောရမှာ ပဲ သော်ဇင်၊ ထုံးစံအတိုင်း ပဲပေါ့ကွာ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ငါရင်းနှီးအောင် လုပ်ခဲ့မိတယ်၊ ငါတွေ့ဖူးသမျှထဲမှာ တော့ အချောဆုံး၊ အလှဆုံးလို့ ပြောရမလိုပဲကွာ”

ဆန်နီ ဆူပါဆလွန်းအဖြူလေးကို စက်နှိုးရင်းက သူရပြောလိုက်၏။ ကြားဖူးနားဝ စကားတွေမို့ စိတ်မရှည်ဘဲ ဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“မင်းကောင်မလေး ချောတာလှတာနဲ့ ငါ့ဆီက အကူအညီတောင်း တာနဲ့ ဘာများ ပတ်သက်လို့ လဲ သူရ၊ ဒီလို ကိစ္စမျိုးမှာ မင်းက ဆရာကြီး ပဲဥစ္စာ၊ မင်းဘာသာမင်း ငြိမ်အောင်လုပ်ရင် ရနေတာပဲ”

“မင်းက ငါ့စကားကို ဆုံးအောင်မှ နားမထောင်ပဲ သော်ဇင်ရာ၊ ဇာတ် က တကယ်ဆန်းတယ်ကွ၊ သူ့ကို အလွယ်တကူ ကပ်လို့ ရတာ ငါ့အစွမ်း အစကြောင့်လို့ ပထမ ထင်နေမိတာ၊ သူက မျက်နှာဖုံးရှင် အရမ်းဖြစ်ချင် နေတာ၊ အဆက်အသွယ် အကူအညီ မရှိလို့ တဲ့ ၊ ငါကလည်း မင်းကို

အားကိုးပြီး လုပ်ပေးမယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ တကယ်တမ်း အဲဒီကိစ္စကို ပြောရင်းကနေ သူ့မိဘတွေနဲ့ တွေ့ပါလေရော။ နောက်ဆုံးတော့ အဲ ကောင်မလေးရဲ့ အဖေအမေက ငါ့ဖေဖေနဲ့ တော်တော်လေးကို ရင်းနှီး နေတာ။ ရန်ကုန်မှာ ရှိနေတဲ့ ငါ့ညီမ ဝမ်းကွဲတွေနဲ့ လည်း ရင်းနှီးနေတဲ့ ကောင်မလေးကွ။ မင်းသိတယ်မလား၊ ငါ့ရှုပ်တယ်ဆိုတာက ရင်းရင်းနှီး နှီး လူတွေနဲ့ ဘယ်တော့မှ ပတ်သက်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့ကို မဂ္ဂဇင်းထဲ မှာ ပါအောင် လုပ်ပေးမယ်လို့ လူကြီးတွေရှေ့မှာ ပြောပြီးဆိုပြီး ဖြစ်နေပြီကွာ။ ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ တာဝန်ကို မင်းပဲယူရမှာ ၊ ပြီးတော့ မင်းက စာနယ်ဇင်းက လူတွေနဲ့ ပါ ရင်းနှီးနေတာ မဟုတ်လား။”

သူရစကားကြောင့်ပင် သူပြီးဖြစ်သေး၏။

လူပါး ပုလင်းကွဲထိတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပဲ ဖြစ်မည် ထင်၏။

“ကောင်းပြီလေ၊ ငါအားတဲ့ ရက်မှာ မင်းအခက်အခဲကို ငါကူညီပေးမ ယ်၊ မင်း ကျေနပ်လား။”

“ကျေနပ်ရမှာ ပေါ့၊ အဲဒီကုန်ကျစရိတ်ကို ငါပဲ ခံရမှာ ကွာ၊ လူချင်းရ င်းနှီးဖို့ ကြိုးစားရင်းက ငါဘာဆက်လုပ်ရမှန်း မသိလို့ ပါကွာ၊ ဒီအခြေ အနေအတိုင်း ဆိုရင်တော့ ငါနဲ့ အဲဒီကောင်မလေး ခင်တာမင်တာထက် ပိုပြီး ဘာမှ မမျှော်လင့်ရဲတဲ့ အခြေအနေပဲ”

“ကောင်းတာပေါ့၊ မင်းက ကောင်မလေးတွေနဲ့ ရှုပ်ရှုပ်နေချင်တာကိုး ၊ မင်း အကုသိုလ်နဲ့ မင်း ခံပေါ့ကွာ”

သူပြောတာ ဆိုတာကို သူရက ဘာမှ ပြန်မပြောပေ။

သူရ စကားသံတိတ်သွားပြီး ကားကို ဂရုစိုက် မောင်းနေပြန်၏။ သူ့ ဆီမှ ကတိစကားရ၍ သူရ စိတ်ကျေနပ်သွား၍ အသံတိတ်သွားတာလ

ည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ။

*

ဆေးရုံဝင်းထဲသို့ ကားကွေ့ဝင်လိုက်သည် နှင့် သူရကို ရက်ချိန်းအတိ အကျပေးပြီး ကိစ္စ ဖြတ်လိုက်ရ၏။

“ကဲ..သူရ၊ ဒီနေ့ အင်္ဂါနေ့ဆိုတော့ စနေနေ့မှာ တစ်နေ့လုံး ငါအားတယ်၊ မနက် အိပ်ရာထကတည်းက အဆင်သင့်ပြင်ပြီး ငါထိုင်စောင့်နေမယ်၊ မင်းကြိုက်တဲ့ အချိန် ငါ့ကိုလာခေါ်၊ အဲဒီကောင်မလေးကို ဓာတ်ပုံရိုက်ပေးဖို့ ရော၊ မဂ္ဂဇင်းမှာ ပါဖို့ ပါ ငါကတိပေးတယ်၊ ဒီအထိ ငါ့ကို လိုက်ပို့ပေးတာ ကျေးဇူးအရမ်းတင်တယ် သူရ၊ မင်းသွားစရာရှိရင် သွားလို့ရပြီ သူရ”

သူပြောလိုက်သော စကားကြောင့် သူရတစ်ယောက် ကျေနပ်ပြီး လှည့်ပြန်သွားလိမ့်မည်ဟု တွက်ထားခဲ့သည် ။ တကယ်တမ်းကျတော့ သူတွေးထင်သလိုမျိုး သူရတစ်ယောက် ဖြစ်မလာခဲ့ပေ။

“မင်းကလည်း ကွာ ငါ့အခက်အခဲကို မင်းက တမင်ကူညီတာလေ၊ မင်းကိုလည်း ငါပြန်ကူညီရမှာ ပေါ့၊ ရိုက်ကွင်းအထိ ငါလိုက်ပို့ပေးမယ် သော်ဇင်”

သူရစကားကြောင့် သူလန့်သွားမိသည် ။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင် သူရနှင့် မြထွေးငယ်တို့ ဆုံဖြစ်ဖို့ က များ နေပြီ။

“ရပါတယ်ကွာ၊ လူနာမေးပြီးရင် ငါ့ဘာသာငါ ရိုက်ကွင်းသွားလို့ ရနေတာပဲ၊ တော်ကြာ မင်းတစ်ယောက်တည်း ကြောင်နေမှာ စိုးလို့ ပါ”

“ဘာလဲ သော်ဇင်၊ အခု မင်း သတင်းသွားမေးတဲ့ လူနာက မင်းတို့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ပတ်သက်နေလို့ လား၊ စိတ်ချ ကိုယ့်လူ၊ ငါမကျွမ်းကျင်

တဲ့ တောမှာ ရှိတဲ့ သားကောင်ကို လက်ရဲဇက်ရဲလုပ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ စိတ်
ကူးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ မင်းကိုငါ ရိုက်ကွင်းအထိ လိုက်ပို့ပေးမယ်၊ မင်း
လေးနာရီ အရောက်သွားရမှာ မဟုတ်လား၊ အခုပဲ သုံးနာရီ နှစ်ဆယ် ရှိ
နေပြီ”

ကားပေါ်က သူရ လိုက်ဆင်းပြီး ပြောလိုက်တော့ သူ ဆက်တားဖို့ ခ
က်သွားရသည် ။ နောက်ဆုံးမှာ တော့ သူရကို ဆေးရုံပေါ် ခေါ်ခဲ့ရတော့
၏။

★